

חַת־ת לַיּוֹם שְׁנִי פָּרַשַׁת כִּי תִשָּׂא י אֲדָה ה'תשפ"ה

מְקַדֵּשׁ לַמַּעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תָּמִיד עֵינֵי ה' אֱלֹקֶיךָ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִשׁ / שְׁנֵי עַם רַשִׁי

הַחֲמִשׁ הַיּוֹם מֵאֵד אֲרוֹן. הַסִּבָּה הִיא כְּדֵי שִׁינָּא בְּעֲלִיָּה לַתּוֹרָה אוֹתָהּ מִקְבֵּל הַלּוֹי. מֵאַחַר שֶׁשָּׁבַט לּוֹי לֹא חָטְאוּ בְּחֹטֵא הָעֵגֶל. זֶה עֲלּוֹל לְבִישׁ אֶת מִי שִׁיִּקְרָאוּ לַעֲלּוֹת בְּעֲלִיָּה זֶה לְדַבֵּר עַל עֲבָרָה שֶׁהִשְׁבֵּט שְׁלֹ חָטָא בָּהּ. בְּנֵי יִשְׂרָאֵל טָעוּ וְחָשְׁבוּ שֶׁמֶשֶׁה לֹא הוֹלֵךְ לַחֲזוֹר שׁוֹב וְלָרֶדֶת מִהָרָ סִינִי, לָכֵן הֵם הִכִּינוּ בַּמָּקוֹם זֶה עֵגֶל מִזֶּהָב בְּתִקְוָה שֶׁה' יִדְבֹּר אֲלֵיהֶם בְּאַמְצָעוֹת הָעֵגֶל, כְּמוֹ שֶׁה' מְדַבֵּר מִבֵּין הַכְּרוּבִים שֶׁעַל הָאֲרוֹן. הָעֶרֶב רַב הָעֲרִימוּ עֲלֵיהֶם וּמִשְׁכּוּ אוֹתָם לַעֲבֹד אֶת הָעֵגֶל וְה' מְאֹד כָּעַס. ה' שָׁלַח אֶת מֶשֶׁה מִהָרָ סִינִי וְהוּא שָׁבַר אֶת הַלּוּחֹת כְּדֵי שֶׁה' לֹא יַעֲנִישׁ.

כַּעַת נִחְזֹר וְנִדְבֹר מֵהַ קֶרֶה בְּסִיּוֹם הַשָּׁהוֹת הַמִּמְשַׁכֶּת שֶׁל מֶשֶׁה בְּהָרָ סִינִי אֲרֻבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה. כְּשֶׁה' סִים לְלַמֵּד אֶת מֶשֶׁה עַל הַתּוֹרָה, (כָּל הַמִּצְוֹת וְהַלְכוֹת הַמוֹפִיעוֹת בְּפָרַשַׁת מִשְׁפָּטִים), ה' נָתַן לוֹ שְׁתֵּי לּוּחֹת. הַלּוּחֹת הָיוּ מְרֻבָּעוֹת בְּגִבָּה שֶׁשֶׁה טְפָחִים וּבְרָחֵב שֶׁשֶׁה טְפָחִים וּבְעַמֻּק שְׁלוֹשֶׁה טְפָחִים). חֲמִשׁ מַעֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת הָיוּ חֲרוּטוֹת בְּצַד יָמִין וְחֲמִשׁ בְּצַד שְׂמָאל. הָאוֹתִיּוֹת הָיוּ נִסְּ בְּגִלָּל שֶׁהֵן הָיוּ נִרְאוֹת אוֹתוֹ דְּבַר מִשְׁנֵי הַצְּדָדִים, וְאִף חֶלֶק מֵהֵן לֹא נָפַל (אֲפֹלוּ הָאֲמִצָּע שֶׁל הָאוֹתִיּוֹת מ' ו ס').

לְמַטָּה, בְּתַחֲתִית הָרָ סִינִי, בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ טָעוֹת מְאֹד מְאֹד גְּדוֹלָה. הֵם סָפְרוּ אֶת הַיָּמִים עַד שֶׁמֶשֶׁה רִבִּינוּ יַחֲזֹר מִהָרָ סִינִי וְהֵם חָשְׁבוּ (כְּפִי שֶׁמִּחְשָׁבִים בְּבְרִית מִיָּלָה שְׁבָה סוֹפְרִים אֶת הַיּוֹם הָרִאשׁוֹן וְאֶת הַיּוֹם הָאַחֲרוֹן שֶׁל הַבְּרִית בְּתוֹר אֶחָד מִשְׁמוֹנֶת הַיָּמִים) שֶׁהָאֲרֻבָּעִים יוֹם הִחֲלוּ כְּשֶׁמֶשֶׁה עָלָה לְהָרָ סִינִי. אֲבָל בְּאַמֻּת, מֶשֶׁה הִתְכַּוֵּן לְאַרְבָּעִים יָמִים מְלָאִים. וְלָכֵם כְּאֲשֶׁר הֵם סִיּוֹ לְמִנּוֹת, הֵם חָשְׁבוּ שֶׁמֶשֶׁה כָּבַר לֹא חֲזָר לְמַטָּה. אֲבָל בְּעֵצָם, זֶה הָרִי לֹא הָיָה עֲדִין הַזְּמַן שֶׁמֶשֶׁה הָיָה צָרִיךְ לַחֲזוֹר.

הַשָּׁטָן שִׁכְנַע אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל יְדֵי שֶׁהִרְאָה לָהֶם מֶשֶׁהוּ שֶׁגָּרַם לָהֶם לַחֲשֹׁב שֶׁמֶשֶׁה נִפְטָר. בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הֶאֱמִינוּ לַשָּׁטָן וְעָכְשׁוּ חָשְׁבוּ שֶׁהֵם צָרִיכִים לְמַצָּא מֶשֶׁהוּ אַחֵר שִׁיִּרְאָה לָהֶם מֵהַ ה' רוֹצֶה. הֵם חָשְׁבוּ שֶׁאוֹלֵי ה' יִסְכִּים לְדַבֵּר אִתָּם עַל יְדֵי מֶשֶׁהוּ שֶׁנַּעֲשֶׂה מִזֶּהָב כְּמוֹ הַכְּרוּבִים עַל הָאֲרוֹן. הֵם חָשְׁבוּ שֶׁאִם אֶהְיֶה יַעֲשֶׂה אִיזָשׁוּהוּ דְמוּת מִזֶּהָב, ה' יִסְכִּים לְדַבֵּר אִתָּם דְּרָכָה. הֵם לֹא יָדְעוּ עֲדִין שֶׁאִסּוּר לַעֲשׂוֹת כְּמוֹ הַכְּרוּבִים. ה' כָּבַר אֶמֶר זֹאת לְמַטָּה, אֲבָל לְמַטָּה עֲדִין לֹא הָיְתָה הַהִזְדַּמְנוּת לְלַמֵּד זֹאת לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל).

אֶהְיֶה לֹא חָשַׁב שֶׁזֶה רַעֲיוֹן טוֹב. הוּא אֶמֶר לָהֶם לְלַכֵּת לְהִבְיָא אֶת טְבַעוֹת הַזֶּהָב מִנְשׁוֹתֵיהֶם וְיִלְדִּיהֶם.

הוא חשב שהנשים והילדים לא ירצו לתת את התכשיטים שלהם וכך הוא יוכל לדחות זאת למועד מאחר יותר. אבל במקום זה, הגברים הורידו את תכשיטי הזהב שלהם והביאו אותם לאהרן. אהרן עטף את כל הזהב וזרק לתוך האש. אבל אז, אנשים בעלי כוחות טמאה מהערב רב עשו קסם ועגל חי שעשוי מזהב יצא מתוך האש. הערב רב אמרו: "זה האלקים שהוציא אתכם ממצרים" על אף שבני ישראל רק רצו משהו שינהיג אותם במקום משה, הערב רב החליטו שהם יתחסו לדבר הזה כמו עבודה זרה. חלק מבני ישראל גם הם התלהבו והתחילו לעבד את העבודה זרה יחד עם הערב רב.

אהרן רצה למנוע מהם, אבל הם הרגו את חור (הבן של מרים) היות ואמר להם שמה שהם עושים הוא אסור. ואהרן רצה למצא דרך לעצור אותם. אהרן חשב שהוא ימצא דרך אחרת שתגרום להם להמתין לכן אמר להם לבנות מזבח. אהרן בנה בעצמו את המזבח, מאוד באטיות, כדי שיהיה למשה מספיק זמן לרדת מהר סיני לפני שישתמשו בו.

אבל השטן העיר את בני ישראל מקדם בבקר, שבעה עשר בתמוז. הם הקריבו קרבנות לעגל ועברו עברות רבות.

ה' אמר למשה לרדת מההר, היות והערב רב גרמו לחלק מבני ישראל לעבר עברות. בגלל שבני ישראל עכשו נמצאים בדרגה נמוכה יותר של קדשה, משה היה צריך גם הוא לרדת מדרגתו.

ה' אמר למשה שהיות ובני ישראל שוב ושוב לא סומכים על ה', הוא פשוט ישמיד את כל בני ישראל ויתן למשה קבוצה חדשה של אנשים להנהיג.

משה התחנן לה' שלא יעשה כן, הוא התפלל לה' שישלח לבני ישראל. ה' הסכים שהוא יהרג רק את בני ישראל שעבדו בפעל לעגל.

משה ירד מהר סיני, ונשא את הלוחות. יהושע חכה למשה והם הלכו יחד. בפשיהושע שמע את הקולות מהמחנה של בני ישראל, הוא אמר "נשמע באלוהים נלחמים". "לא" אמר לו משה, "זה קול עצוב ביותר, קול של עברות".

כשמשה ראה את בני ישראל רוקדים מסביב לעגל, הוא החליט לשבר את הלוחות כדי שבני ישראל לא יוכלו להענש על כך שהם לא מקימים את עשרת הדברות. הוא זרק את הלוחות והן נשברו לרסיסים על האדמה.

בני ישראל הפסיקו לעבד את העגל, ומשה לקח את כל אלו שהיו חלק מהענין לבית הדין. משה בקש שאנשים שלא עבדו עבודה זרה יעזרו לו, ושבת לוי הגיע. הם עזרו למשה להרוג את האנשים שהגיע להם למות. שלושת אלפים אנשים נהרגו על העברות שלהם.

משה אמר לשבת לוי שהבכור מכל משפחה לא יהיה כהן לה' כמו שהיה אמור להיות מלכתחלה. ביום המחרת, משה עלה שוב להר סיני לשאל את ה' כיצד יסכים לסלוח לבני ישראל.

משה אמר "אם אתה סולח לבני ישראל מה טוב, אבל אם לא, מחה את שמי מהתורה" ה' אמר שהוא ימחה את שמות הרשעים מהתורה, אבל לא את שמו של משה. לכן ה' גרם שכל מי שעבד עבודה זרה (אבל בית הדין לא יכול היה להעניש אותו) לחלות ולמות.

ה' אמר למשה לקחת את שאר בני ישראל לארץ ישראל, אבל מלאך יבוא לפניו, לא ה' בעצמו. משה נותר על הר סיני עוד ארבעים יום במהלכם לא אכל ולא שתה כלום. הוא היה עסוק מדי לדבר עם ה'.

היות וה' לא סלח לבני ישראל שעבדו עבודה זרה בלי שאחרים יראו בני ישראל היו מאוד עצובים לכן לא ענדו עוד את כתרי הנעשה ונשמע שלהם.

ה' אמר למשה להסביר להם מדוע מעכשיו ילך אתם מלאך. אם הם יראו את ה' כל הזמן לידם ויעברו עברה חס ושלום, הם ימותו מיד. הוא אמר להם שהם עשו את הדבר הנכון בכך שהסירו את

בשמש ראה שה' לא כל כך קרוב לבני ישראל הוא החליט להרחיק את אהלו כמה שרק יכל (אבל לא מחוץ לתחום שבת- מרחק הליכה אותו מתר ללכת בשבת).

משה קרא לאהל שלו 'אהל מועד' - מקום הועדה- מפגש, בגלל שזה המקום שבו אפשר לפגש את ה' בצורה הטובה ביותר, ליד צדיק. כל בני ישראל היו עומדים ורואים בשמש חוזר לאהל וראו איך ענן ה' ירד על האהל. הם היו משתחוים ביון שידעו שמשם מדבר עם ה'. ה' דבר עם משה 'פנים בפנים' כמו אדם שמדבר עם חברו. בהמשך משה היה מלמד את בני ישראל מה שה' אמר לו. במשך כל הזמן, הושע כמעט ולא עזב את האהל של משה.

תהלים / יום י' לחדש פרקים נ"ה- נ"ט

בסיום הפרק הראשון בתהלים של היום, ישנו נגון מיחד- "פדה בשלום" שאותו שרים בחגי הגאולה של הרבנים.

מכיון שאנחנו עומדים כמעט בזמן של גאלת פורים זהו זמן ראוי לשיר שוב את הנגון המיוחד הזה! על הפסוק הזה הגמרא לומדת שמשהו שלומד תורה ועוזר לאחרים ומתפלל במנן באלו "פדה" את ה' ואת היהודים וכאלו הוציא אותם מהגלות.

תנ"א / לקוטי אמרים פרק ל"ב (י' אדר שנה פשוטה)

האדמו"ר הזקן מלמד כיצד צריכים לאהב כל יהודי. על ידי שנזכר שהנשמה היא החלק העקרי, ועל ידי הידיעה שהנשמות שלנו כלן מאחדות באחד, יכולה להיות לנו אהבת ישראל אמיתית.

כיצד נזכר שהנשמה היא החלק העקרי של האדם? על ידי למוד תורה.

זו הסבה שהלל אומר שאהבת ישראל היא כל התורה, בגלל שזו הנקדה העקרית של כל התורה- לזכר שהנשמה היא העקרי!

בגמרא נאמר שלעיתים ישנם מצבים שצריך לשנא יהודי אחר- למשל אם מזכירים למישהו להתנהג בדרך הנכונה והוא לא מקשיב, צריך לשנא אותו על זה שהוא לא הולך בדרך התורה. איך זה יכול להיות?

האדמו"ר הזקן מסביר שמדבר כאן רק אודות מישהו שבדרך כלל שומר תורה ומצוות, לא מדבר כאן על מישהו שלא יודע.

האדמו"ר הזקן מלמד על סוג שונה של יהודי, סוג מיחד, שכלנו יודעים עליו רבות בתור חסידים של הרבי: יהודים שאינם שומרים תורה ומצוות לעת עתה. כאן קיימת מצוה מיחדת של אהבת ישראל. אפילו שהם אינם קרובים לעת עתה לתורת ה' ולקיום מצוותיו, יש להם נשמה בדיוק כמו שיש לנו. היות והנשמה היא הדבר העקרי אנו יכולים לאהב אותם במאת האחוזה ולנסות לקרב אותם ליהדות. כמובן, זה עלול להיות קשה לאדם שלא גדל עם שמירת מצוות להתחזק ביהדות. לכן האדמו"ר הזקן מזכיר שאפילו שהם לא מתקרבים ליהדות למרות נסיונותינו, אנחנו עדין מקיימים את מצוות אהבת ישראל בשלמותה. זה מה שהלל הזקן מלמדנו במשנה, "הוי מתלמידיו של אהרן.. אוהב את הבריות ומקרבן לתורה", היות שליהודים אלו אין תורה, חסר להם את המרכיב שמיחד את עם ישראל. עם כל זה, יש להם נשמה, היות שהם ברואים של ה'. תפקידנו לאהב אותם ולקרבם לתורה. האדמו"ר הזקן מלמדנו על מצוות אהבת ישראל.

האדמו"ר הזקן מלמד מהי הגישה בה יש לנקט במקרים של אנשים שהם שומרים תורה ומצוות,

חברים, אבל עוברים עברה ולא רוצים להפסיק, אפילו שמנסים לדבר אתם ולמנע מהם לעשות זאת: הגמרא אומרת שלשנא את הרע שבו, אבל האדמו"ר הזקן מזכיר שעדין עלינו לאהב את הדבר הטוב שבו, את הנשמה!

אבל כיצד אנו מתנהגים כראוי למישהו, עושים עבורו מעשים טובים ומתנהגים אליו באהבת ישראל אם הוא עושה דברים כאלו חמורים?

האדמו"ר הזקן מסביר שזה בגלל שאוהבים את הנשמה שלו ומצטערים שהיא תקועה בטמאה של העברה. רחמנות על האדם שלא מצליח לנצח את היצר הרע שלו ומתנהג באופן שכזה. הנשמה עצובה מכך! לכן, למרות ששונאים את מה שהוא עושה, עדין מתנהגים אליו יפה בגלל שיש לנו רחמנות עליו.

(האדמו"ר הזקן גם מוסיף בסוגריו, שישנם אנשים שאל לנו להתנהג אליהם באהבת ישראל- אפיקורסים, אנשים שמנסים להרס את היהדות. דוד המלך אומר שהוא שונא אנשים כאלה. אבל הרבי אומר שבמינינו איננו יכולים לדעת מי באמת אפיקורס ולכן עלינו לנהג כלפיהם תמיד כמו לאדם שאיננו שומר תורה ומצוות ופשוט לא יודע מה מתר ומה אסור).

אז בעצם, האדמו"ר הזקן מלמד שעלינו לאהב כל יהודי, לא משנה מה / מי!

היום יום / י' אדר

היות והיום יום נכתב בשנה שהיו בה שני חודשי אדר (שנה מעוברת) נלמד שני קטעי "היום יום" מדי יום!

י' אדר א' - הרבי מזכיר את סדר הקטעים לפני ברכת המזון:

ביום שאומרים בו תחנון אמרים "על נהרות בבל", "למנצח בנגינות" ו"אברכה".

ביום שבו לא אמרים תחנון אמרים: "שיר המעלות", "לבני קרח" ו"אברכה".

אחר כך אמרים "זה חלק" ונוטלים מים אחרונים. אחרי רחיצת האצבעות אמרים "וידבר אלי".

י' אדר ב' - לפני שנוסעים ממקום המגורים, צריך לדאג שמקימים התועדות עם החברים! לזכר שחסידיים לעולם אינם נפרדים בגלל שאנחנו משפחה אחת בכל מקום שבו אנו נמצאים.

ספר המצוות / מצות לא תעשה רנ"ו, ש"א, ד"ש, ש"ה,

בספר המצוות של היום, לומדים עוד מצוות הקשורות לאהבת ישראל:

1. **מצות לא תעשה רנ"ו -** אסור לצער יתום או אלמנה.
2. **מצות לא תעשה ש"א -** אסור ללכת רכיל ולדבר על אנשים אחרים, אפלו אם זה דברים נכונים, ואפילו אם מה שמספרים זה לא דבר רע! כשאנשים חולקים מידע עם אנשים אחרים, הם לא רוצים שכלם ידעו על זה (אלא אם כן, הם מבקשים שיעשו כן).
3. **מצות לא תעשה ד"ש -** אסור לנקם - לעשות משהו לא יפה למישהו בגלל שהוא עשה לנו משהו לא יפה. (לדגמה אם ילד לא ותר על הצעצוע שלו, אסור לומר לו.. טוב, אז אני לא יחלק את הצעצוע שלי אתך!)
4. **מצות לא תעשה ש"ה -** אסור לנטור - לכעוס על מישהו שעשה לנו משהו לא יפה, אפלו אם לא נוקמים! (למשל אם ילד, לא ותר על משחק, אנחנו לא יכולים לומר לו - אני יותר טוב ממך בגלל שאני הולך להרשות לך לשחק עם שלי למרות שאתה לא נתת לי לשחק במשחק שלך!)

רמב"ם / הלכות דעות פרקים ו', ז' - הלכות תלמוד תורה פרק א'

פרק ו'- לומדים שהחברה סביבנו- האנשים שאנחנו מתחברים אתם וחולקים את זמננו אתם, מאד מאד חשובים! צריך לדאג שהחברים שלנו הם אנשים שאנחנו רוצים להיות כמוהם!

פרק ז'- הרמב"ם מלמד דברים רבים על אהבת ישראל. צריכים לדאג לכבודם של אנשים אחרים כמו שאנחנו דואגים לכבודנו, ולהיות זהירים עם הרכוש שלהם כמו שאנחנו זהירים בנוגע לרכוש שלנו.

מתחילים ללמד היום את הלכות תלמוד תורה!

פרק א'- אחת ההלכות היא שלאבא יש מצוה לדאג שהילדים שלו לומדים תורה (האדמו"ר הזקן כותב בשלחן ערוך שזה לא רק לגבי בנים, אלא אבא צריך לדאג שגם הבנות שלו לומדות. ולמרות שהמצוה נתנה לאבות, שני ההורים עובדים יחד לודא שהילדים שלהם יקבלו את החנוך הטוב ביותר שהם יכולים לקבל!)

זרכי החסידות / מגילת אסתר

בתחלת פרק ו' במגלה מספר על אחשורוש שלא יכל לישון ולכן הוא בקש את ספר הזכרונות! הדבר הוביל למתן שכר למרדכי על כך שהציל את חיי המלך מבגתו ותרש ותחלת נפילתו של המן. חסידות מסבירה שהמלים "בלילה ההוא נדדה שנת המלך" - מדברות על ה'- בלילה ההוא, ה' לא יכל "לישון".

למה הפונה?

כשהיודים לא שומעים לה', לפעמים זה נראה כאלו ה' קצת "הולך לישון". זו היתה הדרך שבה המן יכול לעשות את הגזרה שלו.

אבל כשהילדים היהודיים התחילו ללמד תורה עם מרדכי והיהודים התחילו לחזר בתשובה ולהתנהג במסירות נפש זה גרם לנכס שיתרחש.

במקום שה' יתנהג באפן שיראה כשינה, ה' התנהג עם עם ישראל כאלו הוא ער ופעיל והציל את היהודים מהגזרה הנוראה.

לכן ה' העיר את אחשורוש, כדי להראות שגם בשמים הגזרה בטלה והנכס החל להתרחש.

בימינו גם כן, יש גזרה, הגלות הקשה והנוראה בה אנו נמצאים. גם לנו יש את הכח לגרום לנכס להתרחש, כך שה' יתנהג באפן של "ערנות". כאשר יהודים, ובפרט ילדים יהודיים, לומדים תורה ומראים דגמה לכל מי שסביבם ללמוד וחיות בתורת ה' ובמצוותיו, ה' יציל אותנו מהגלות הזו ויביא את משיח עכשו.

(ראה שיחת פורים ה'תשל"ב)

תפלה / אהבת ישראל לפני התפלה

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה נחמה צפה בת ר' שמעיה ע"ה גודמן

ספור שספר האדמו"ר הרי"צ: .. בחגיגת הבר מצוה שלי, אבי, הרבי רש"ב קרא בשמי ואמר "יוסף יצחק, תשאל משהו". שאלתי את אבי "נכתב בסדור שיש לומר לפני התפלה 'הריני מקבל עלי מצות

עשה של וְאֶהְבֶּתָּ לְרַעְךָ כְּמוֹךָ. לָמָּה אוֹמְרִים זֹאת בְּמִיחָד לִפְנֵי תַּפִּילַת שְׁחִירִית?
אם אֲמֹרִים לְקִים אֶהְבֶּת יִשְׂרָאֵל מִיד בְּבִקְרָה, הֲרִי שְׁאֲמִירָה זֶה צְרִיכָה לִהְיוֹת קְשׁוּרָה לְבִרְכוֹת הַשְּׁחִיר!
אֲבִי עֲנֵה לִי: כִּאֲשֶׁר יֵשׁ לֹאֲבֹא יְלָדִים רַבִּים, הַנַּחַת הַגְּדוּלָּה בְּיוֹתֵר הִיא כְּשֶׁהוּא רוֹאֶה שֶׁיֵּשׁ אַחַדוֹת וְהֵם
אוֹהֲבִים אֶחָד אֶת הַשֵּׁנִי.

זֶמַן הַתַּפִּלָּה הוּא זֶמַן בּוֹ מְבַקְשִׁים מֶה' אֶת צְרִכֵּנוּ, בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת כְּאַחַד. לִפְנֵי שְׁמִבְקָשִׁים מֶה'
אֶת צְרִכֵּנוּ הַפְּרָטִיִּים, יֵשׁ לַעֲשׂוֹת מַעֲשֶׂה שְׁיִגְרֵם לָהּ נַחַת. וּמִסִּבָּה זֶה מְקַבֵּל הַיְּהוּדִי עַל עֲצָמוֹ אֶת מִצְוַת
אֶהְבֶּת יִשְׂרָאֵל כְּהַכְנָה לַתַּפִּלָּה.

(רִאֵה סֵפֶר הַשִּׁיחוֹת ה'ת"ש, עֲמוּד 157)

גִּאֲלָה וּמִשִּׁיחַ / בְּחֹר אֶת הַמַּסַּע שְׁלֹךְ

מִקֵּדָשׁ לְעֵלּוּי נִשְׁמַת סִבְתָּנוּ הָאֶהוּבָה מֵרַת מְרִים צִימְעַל בֵּת הָרֵב יוֹסֵף בְּרוּךְ ע"ה פְּרִיזְמָן

הָאֲדָמוֹר הַזֶּקֶן מְסַבֵּיר בְּתוֹרָה אֹר שְׁבִנִּי יִשְׂרָאֵל הִיוּ צְרִיכִים לִהְיוֹת עֲבָדִים לִפְנֵי שִׁיכְלוֹ לְהַגָּאֵל בִּיצִיאַת
מִצְרַיִם. בְּיָמֵינוּ גַּם, צְרִיכִים קוֹדֵם כָּל לִהְיוֹת עֲבָדִים, בְּסִבָּל בְּגִלוּת, לִפְנֵי שִׁיכְלוֹ לְבֹא הַגָּאֻלָּה הַשְּׁלָמָה.
זֶה לֹא נִשְׁמַע כָּל כֵּךְ נַחֲמָד...

אֲבָל לַפַּעַמִּים ה' נוֹתֵן לָנוּ בְּחִירָה בְּאִיזָה סוּג שֶׁל עֲבָדוֹת לִהְיוֹת. אֲפָשֶׁר לִהְיוֹת עֲבָדִים עַל יְדֵי דְאָגוֹת
גִּשְׁמִיּוֹת, אוֹ אֲפָשֶׁר לְבַחֵר לִהְיוֹת עֲבָדֵי ה' וְלַעֲמֹל קֶשֶׁה לְקִים מִצְוֹת אֲפִילוֹ שְׁאִינָנוּ רְגִילִים.
כִּאֲשֶׁר בּוֹחֲרִים לַעֲשׂוֹת דְּבָרִים קָשִׁים לָהּ, אֲפָשֶׁר לְקַחַת חֵלֶק מִהַסָּבֵל בְּגִלוּת, עַד לְגִאֲלָה, שְׁבָה אֶף
אֶחָד כִּבֵּר לֹא יִסְבֵּל.

הִנֵּה סִפּוּר הַמִּרְאָה כִּיצַד לְבַחֵר בְּמַסַּע הַטּוֹב בְּיוֹתֵר בְּגִלוּת: ר' זֶלְמָן יִפֶּה הִיָּה חֲסִיד שֶׁגֵּר בְּמִנְצ'סְטֶר,
אֲנִגְלִיָּה. הָרַבִּי הָרָאֶה לוֹ יַחַס מְקָרֵב בְּמִיחָד. ר' זֶלְמָן זָכַר כָּל בְּרָכָה מִיחָדָת שֶׁקֵּבֵל מִהָרַבִּי:
הָרַבִּי אָמַר לוֹ שֶׁבְּמִקּוֹם הַבְּעִיּוֹת הַפְּרָטִיּוֹת שֶׁלוֹ וְשֶׁל הַמְּשַׁפָּחָה, שִׁיְהִיו לוֹ "בְּעִיּוֹת שֶׁל לְיוֹבֵאֵיטֶשׁ".
לְוִידָא שְׁבִיטִית הַכֶּנֶסֶת שֶׁל חַב"ד וְהָאֲרָגוֹנִים הַשּׁוֹנִים פּוֹעֲלִים כְּרָאוּ.

(רִאֵה לְקוּטִי שִׁיחוֹת חֵלֶק א' עֲמוּדִים 115-119, הַפְּגִישָׁה שְׁלִי עִם הָרַבִּי עַל יְדֵי ר' זֶלְמָן יִפֶּה חֵלֶק ב')